

סטודנטים מאריל עושים שינוי

8

קורה מה

חזרנו שוב אליך

6

ברשת

יצחק הלל

4

מזון המייסדים

הרב אלישע אבינר

נשיא המרכז ללימודי משפחה, מכללת אורות ישראל

על המועד - שבועות

לשמח במאכל ובמשתה

שנמעט במאכל, נתרחק מגשמיות עודפת ונהגה בתורה. רש"י במקום משיב לשאלה זו: השמחה במאכל ובמשתה בשבועות נועדה "להראות שנוח ומקובל יום זה לישראל שניתנה בו תורה". עריכת סעודה מכובדת בחג השבועות מעידה שהתורה מקובלת עלינו ונעימה לנו ואיננה עול וסבל. אנחנו שמחים בתורה. אנו שמחים במטלות הרוחניות שהיא מעמידה בפנינו ובאתגריה הרוחניים, ולא מואסים בהם. איננו מאלו שאומרים "מה חובתי ואעשנה" וממלאים את חובתם ללא חשק, אנוסים על פי הדיבור. אנחנו שמחים בתורה.

גמרא בפסחים מובאת מחלוקת תנאים כיצד נכון לחגוג ביום טוב. יש אומרים: או כולו לה' או כולו לכם, כלומר, "או אוכל ושותה, או יושב ושונה". ויש אומרים "חלקהו, חציו לאכילה ושתיה, וחציו לבית המדרש". אבל כולם מודים שבחג השבועות אין להסתפק ב"לה" בלבד אלא צריך גם "לכם", מפני שזה יום שבו ניתנה התורה.

רבים תמהו על כך: מדוע השמחה על נתנת התורה, שהיא כולה רוחנית ומרחיקה את האדם מהחומרנות, נערכת בדרך של אכילה ושתיה?! בחג השבועות, מתאים יותר

נשיא ארה"ב דונלד טראמפ הגיע השבוע לביקור קצר בישראל, אשר הוכיח מעל לכל ספק כי תם עידן אובמה. בנאומיו הרבים וביקורו בכותל המערבי נראה היה כי הוא מבין שהכיוון בו הלכו הממשלים הקודמים אינו נכון. טראמפ נחוש לחסל את הטרור, וזה אחד הדברים שהוא שם לו כמטרה בביקור. למרות זאת חשוב לזכור כי הגורם המכריע הוא ממשלת ישראל. השבוע בישעמדה - האחריות של ממשלת ישראל ביום שאחרי ביקור טראמפ.

המשך בעמוד הבא <

ירושלים	כניסה	יציאה	חברון	כניסה	יציאה
18:56	20:18	20:18	19:11	20:15	20:15
19:17	20:21	20:21	19:15	20:19	20:19
19:10	20:22	20:22	19:07	20:18	20:18

תזמון השבת

< המשך בעמוד 3

בתים אחרונים! מעוז עידן, קדומים

דו-משפחתי | 5 חדרים | צמוד קרקע | כ-140 מ"ר

אלעד 052-4639069 | zoldan.co.il

אכלוס
אוגוסט
2017

איכות

מפרט

אחריות

שירות

מפתח

זולדן

יזמים ובונים

בנווה העדשה - מטוס Air Force One של נשיא ארה"ב נוחת בנתב"ג השבוע. צולם מהישוב בית אריה שבשומרון. (צילום: ברק שקד)

בידיה את האחריות לעתידה של מדינת ישראל. השריט נמצא כעת אצל ראש הממשלה בנימין נתניהו ושירי הממשלה בכל מהלך עתידי. אחרי ההתבטאויות החשובות של נשיא ארה"ב והביקור החם בארץ, זה הזמן להתקדם הלאה, להוכיח את ריבונותנו על הארץ ולבנות בכל חלקיה ללא הגבלות וחסימות.

הביקור הקצר של נשיא ארה"ב דונלד טראמפ הוכיח דבר אחד מעל לכל ספק - תם עידן אובמה. אמנם הדרך עוד ארוכה ויתכן ונכוננו לנו מהמורות, אך על ממשלת ישראל לאחוז במושכות, לפעול לפיתוח האזור, לאפשר בנייה נרחבת בירושלים, בנגב בגליל וביהודה ושומרון. יש לנו יד יד ביד בלב, אולם האחריות על העתיד בידיים שלנו.

לכותל המערבי ולירושלים מבטא את ההכרה של הנשיא טראמפ בקשר העמוק, ההיסטורי והדתי של עם ישראל לארץ ישראל.

שני ביטויים לא נזכרו בכל נאומיו של טראמפ: שתי מדינות ומדינה פלסטינית. לשמחתנו, הוא לא חזר על הנרטיב השקרי שתמיד הוביל אותנו לעוד ועוד אסונות. אפילו הנשיא האמריקאי הבין שמדובר במצג שווא אשר אין לו אף היתכנות. הוא מבין, וגם הממשל שלו מבין, שהכיוונים בהם הלכו ממשלות ארה"ב בעבר עשו רק נזק, כעת יש ללכת בתלם אחר. עוד טרם ביקורו הדגיש הנשיא כי הוא בא כדי לייצר קו אחיד נגד הטרור וזה מה שמעסיק אותו, דבר שהתבטא בנאומיו באמירות חריפות נגד ההסתה הערבית שמובילה לטרור קטלני. טראמפ מציג תפיסת עולם המכבדת את ישראל. הוא מדגיש שיש קשר בין המורשת ההיסטורית של עם ישראל לארץ ישראל. הוא מבין כי מי שרוצה לפתח וליצור, להצמיח, לטפח ולחיות את חיי בשלווה הם הישראלים. "ישראל היא עדות לרוחות הבלתי ניתנת לשבירה של העם היהודי. מכל חלקי הארץ הזאת יוצא מסר של תקווה. במשך הדורות העם היהודי סבל רדיפות, דיכוי וניסיונות להשמידו. אבל במשך כל זה היהודים שרדו ושגשגו. אני נפעם מהישגיו העם היהודי. ואני מבטיח לכם: הממשל שלי תמיד יעמוד לצד ישראל", אמר טראמפ.

בסופו של דבר, ועם כל ההצהרות החשובות של נשיא ארה"ב, ביום שאחרי הביקור ההיסטורי הזה, יותר חשוב מה יעשו היהודים. ממשלת ישראל היא הגוף הריבוי באזור ועליה לקחת

השבוע ביקר נשיא ארה"ב דונלד טראמפ בישראל בפעם הראשונה כנשיא מכהן. למעשה, זה היה חלק מהמסע הרשמי הראשון שלו מחוץ לארה"ב, והוא החליט לכלול בו את מדינתנו הקטנה אך החשובה. האמירה בנסייעה שכזו, היא אמירה שאינה משתמעת לשני פנים - הנשיא טראמפ רואה את מדינת ישראל כידידת אמת של ארה"ב וכבעלת ברית חשובה במזרח התיכון.

בין כל הביקורים והמפגשים שערך טראמפ בזמן שהייתו הקצרה בארץ, בלטה בחשיבותה הגעתו לכותל המערבי ביום הראשון לביקור. הנשיא טראמפ נכנס השבוע לספרי ההיסטוריה כנשיא ארצות הברית המכהן הראשון שהגיע לשאת תפילה בכותל המערבי. כל זאת על רקע דברים שערורייתיים שנאמרו על ידי נציגי הממשל במהלך התיאומים ערב הגעתו של הנשיא, שעיקרם הוא שהכותל אינו חלק ממדינת ישראל. הבית הלבן מיהר כמובן להתנער מהאמירות האלה בטענה שהם אינם משקפות את עמדות הממשל והביקור של טראמפ היה החותמת הסופית שהוכיחה את אמיתות עמדת הממשל.

"זו זכות לעמוד כאן בעיר העתיקה של ירושלים", אמר הנשיא טראמפ בנאום במוזיאון ישראל שחתם את הביקור על אדמת ארץ ישראל. "ירושלים היא עיר קדושה. איזו מורשת. הקשרים של העם היהודי לארץ הקדושה הזאת הם עתיקים ונצחיים. הם הולכים אחורה אלפי שנים, אל ימיו של דוד המלך שכוכבו מתנופף עכשיו על הדגל כחול לבן של ישראל." ציון החיבור הבלתי מתפשר בין עם ישראל

הפצת עלוני שבת בכל הארץ

סליחי הציפור שלכם
מבית מקור ראשון

הדבקת מודעות בבתי הכנסת ובריכוזים דתיים

לפרטים: יוסי בן הדור
052-8908518
yossib@makorrishon.co.il

שכונת כרמי בשבי שומרון
וילה כ- 130 מ"ר | מגרש 400 מ"ר | 5 חדרים

זולדן
יוזמים ובונים

במחיר שלא יחזור! החל מ- 990,000 ₪ אלעד 052-4639069 | zoldan.co.il

נותרו דירות אחרונות! אכלוס 2018

ש"גרם", כמה יוסף יש בשוק?). אומר רב יוסף: שבועות משמעותי מאוד עבורי, מפני שהתורה שניתנה בו ביום, בנתה אותי. אנשים המהלכים על שניים יש לרוב בשווקים. רבים מהם נושאים את השם "יוסף" כמוני, אבל אני שונה מהם - בתורה שאני ספגתי. לכן, אני שמח בחג השבועות לא רק בגלל המצווה לשמוח ברגלים, אלא גם בגלל התרומה העצומה שהתורה העניקה לי.

התורה מפגישה את האדם עם דבר ה' ומחכימה אותו וגם מקדשת ומרוממת אותו. נזכה כולנו, בחג השבועות הקרב, לשמוח על נתינת התורה, "האי יומא דקא גרים".

התנהגות פסולה, כתב הרמב"ן: "טעם וישתו - שעשו שמחה ויום טוב, כי כן חובה לשמוח בקבלת התורה". ומכאן לדורות, יש חובת שמחה והודיה בחג השבועות. כפי שכותב הרמב"ן, "שתי הלחם" הקרבים במקדש בחג העצרת אפיוות חמץ מפני שהן "לחמי תודה". על מה ה"תודה"? משיב הרמב"ן: "בחג השבועות שהוא יום מתן תורה יביא הקרבן בדין תודה". זהו קרבן תודה להודות לה' על התורה.

גם חכמי ישראל נהגו לשמוח במאכל מיוחד בחג. הגמרא מספרת שרב יוסף ביקש בשבועות להכין לו "עגלה משולשת" והסביר: "אי לאו האי יומא דקא גרים, כמה יוסף איכא בשוקא!?" (= אלמלא יום זה

ועדיין יש להקשות. על קבלת מתנה רוחנית מתאים יותר שנשמח שמחה רוחנית ולא שמחה גשמית של מאכל ומשתה. התשובה היא, שאת התענוג הרוחני מרגישה נשמתנו והיא שמחה בכך. על ידי המאכל והמשתה, אנחנו מבקשים לשתף בשמחה גם את הנפש, את הגוף, את האנושי שבתוכנו, על מנת שכל אישיותנו, על כל חלקיה ורבדיה, תרגיש בשמחה.

לשמחה במאכל ובמשתה ביום שניתנה התורה ישנו מקור קדום. מקורה במתן תורה עצמו. גם במתן תורה נערכה שמחה במאכל ובמשתה, כפי שכתב הרמב"ן על הפסוק "ויחזו את האלוקים ויאכלו וישתו". בניגוד לפרשנים שראו באכילה ובשתיה זו

לרגל שנת ה-50 לשחרור יהודה ושומרון, תנועת ההתיישבות 'אמנה' מציבה את היעד הבא: מיליון מתיישבים ביו"ש! הצטרפו אלינו!

צפוף לכם בדירה?

הנחה מיוחדת
למהירי החלטה
מִשֶׁ 30,000 ₪

בתים ענקיים
צמודי קרקע
אחרונים

בואו לבית ענקי במחיר של דירה במרכז

ביישוב יקיר, במרכז הארץ, רק 25 דקות מפתח תקווה
אתם מוזמנים לגור בבית משלכם במרכז הארץ, בקהילה חמה ומחבקת,
17 דקות בלבד ממרכזי התעסוקה

בית צמוד קרקע 202 מ"ר בנוי | 1,796,000 ש"ח בלבד
1,826,000

לפרטים: www.yakir1.co.il

איזק נדלן שווק נכסים 03-9303494 אתי 050-5382852

מרכז מידע אמנה | 1800-260-240
www.amana.co.il

יצחק ונעמי הלל

באהבה את דרך החיים הזו. **תפוח** במשך שבע השנים הראשונות של הנישואין שלנו גרנו בבית הורי בברקת כאשר ההורים של נעמי גרים במרחק שני בתים במשך הרחוב. היו לנו כבר שלוש בנות מקסימות ונעמי התחילה לומר כי אנו צריכים בית משלנו. התחלתי לבנות את ביתנו על יד ביתם של ההורים כשלתע החלו רוחות חדשות מנשבות במושב. החלו דיבורים בקרב הצעירים על התיישבות חדשה, גרעין מייסד שמתגבש בתוך המושב שלנו. אני ביטלתי את הרעיונות הללו ולא ייחסתי להם חשיבות אך נעמי נדלקה והלכה לפגישה של תנועת "גוש אמונים" שבראשה עמד חנן פורת שהגיע למושב כדי לספר על ההתיישבות החדשה שנרקמת. מאותה הפגישה נעמי חזרה בעיניים נוצצות וגמלה בליבה ההחלטה כי לשם פנינו מועדות. השלב הבא היה לשכנע אותי שהרעיון הזה מספיק מוצלח כדי לעזוב את ברקת בה גדלנו שנינו ובה מתגוררות משפחותינו. במשך שלושה ימים הגיעו חברי הגרעין יחד עם חנן פורת לשכנע אותי שנצטרף לרעיון. לאחר שבן דוד שלי, יפת מעטוף הודיע שגם הוא חובר לעניין החלטנו גם אנחנו להיענות למשימה ולראות את המקום המדובר להקמת היישוב החדש.

הר טרשים קירח התארגנו בהסעה תשע משפחות ושני רווקים שרצו לראות את אדמות היישוב החדש שמיועד לנו, כמו חתן וכלה שנפגשים לפני החתונה המתקרבת, הייתה התרגשות גדולה וציפייה להגשמת החלום. ממארגני הגרעין הובטח לי שטח למסגרייה שאבנה וכשהגענו חיפשתי איפה יהיה ניתן לבנות אותה, אך כשהבטתי סביבי על הגבעה ראיתי מספר מבנים ששימשו לצבא ושבייל שנגמר אל תוך המרחבים. לא האמנתי שמהכלום הזה יקום היישוב, אך בתוך ימים אחדים הכלום הפך להיות נחלתנו. בגלל הלחץ של הסכמי "קמפ דייוויד" שהתקרו הייתה דאגה כי יקפאו את

ה"מור" את פרשת השבוע וסיפורי התורה. בתור ילד קטן התבוננתי בהשתהות והערצה במורים שלנו, הידע שלהם היה רב והם הכירו את הארץ וסביבתה וכך גמלה בליבי החלטה שיום יבוא ואהיה בתפקיד משמעותי בחיי. למדתי בשקדנות רבה, בגיל ארבע כבר ידעתי לקרוא ולכתוב והשקעתי בלימודים. בגילאי התיכון עזבנו את בית הספר במושב והלכנו ללימוד במוסד העלייה בפתח תקווה. תוך כדי לימודי התיכון החלטתי להשקיע בפן נוסף בחיי ונהייתי מדריך בסניף בני עקיבא שהוקם במושב שלנו. הנקודה המשעשעת בעניין זה היה שאני הייתי המדריך היחיד על כל שבטי הילדים, מכיתה ד' ועד לתיכון. כולם יחד בפעילויות מגבשות. המושב התנהל כמו משפחה גדולה, היינו כ-80 משפחות שעלו יחד לארץ ועשו יחד את המסע מתימן והמעברות עד לחיים במושב.

סיפור אהבה בסניף בני עקיבא היינו נפגשים כל הילדים והנוער ומארגנים פעילויות שונות לחברי המושב, יחד עם החברות הכללית לכל הקבוצה נרקמה ביני לבין נעמי שכנתי ידידות מיוחדת, מבין כל נערות המושב נעמי מצאה חן בעיני וביססנו את הקשר במהלך השנים בתיכון. בשנת 1968 הייתי בן שמונה עשרה וחייכתי בכיליון עיניים לשעת גיוסי לצבא ההגנה לישראל, היה זה חלום שניתן היה להגשים וספרתי את הימים עד לחיול ליחידה קרבית. התגייסתי לחטיבת גולני שנה אחרי מלחמת ששת הימים, מדינת ישראל עוד הייתה באופוריה והייתה גאוה גדולה להסתובב עם מדי צה"ל. שירתי במשך שלוש שנים והמסכתי לשמור על קשר במכתבים עם נעמי חברתי שהייתה אז בפנימייה לימודית לבנות. הורי הבחינו שלאורך זמן אני שומר על קשר עם בחורה וקבעו לנו את יום חתונתנו מיד לאחר השחרור מהצבא. נעמי כלתי הייתה בת שבע עשרה שנים וכבת בכורה למשפחתה חיכו הוריה שתינשא בשמחה לבחיר ליבה. הייתה זו תקופה בה ההורים קבעו הכל, מההחלטות הגורליות ועד לפרטים הקטנים ואנו הילדים סמכנו עליהם וקיבלנו

עדי מלט

מעל לצומת תפוח בלב השומרון שוכן לו יישוב עם ארבעה כיווני אוויר ומחשבה, פתיחות ויצירה, נוף אנושי ופיזי מיוחדים נפגשים פה, בכפר תפוח. אנו שומעים את סיפורם של חברי הגרעין המקומי בביתם של יצחק ונעמי הלל: יצחק בסיפור אישי מרתק מגשים את חלומה של משפחתו ומתיישב על דרך האבות ונעמי שמתפחת את הטף בגנים כבר עשרות שנים בדרכה המיוחדת.

ארץ ציון וירושלים כשהייתי בן חצי שנה עלתה משפחתי מתימן לארץ ישראל. היה זה אירוע מכונן ומרגש בחיינו. עברנו תלאות בעלייה ארצה, אך למרות הקושי בהליכה עם תינוק קטן היה ברור להורי שהרצון, הכיוון והמחשבה שלהם מכוננת לציון ולירושלים. היה זה באוגוסט 1950 והמדינה הצעירה שהייתה אך בת שנתיים קיבלה את פנינו במאור ובשמחה בצורת מעברה צפופה צמוד לבתי הקיבוץ של עין שמר ברמות מנשה. למעברה זו הגיעו קבוצות רבות מארצות המזרח השונות ולתוך המולה זו נכנסנו גם אנו יוצאי תימן. לאחר זמן עברנו למעברה חדשה ליד רחובות בה היינו העדה המרכזית, העדה התימנית מחולקת אף היא לקבוצות שונות, משפחתי הגיעה יחד עם אגודת חברים מהעיירה "חבאן" שקרובה ל"עאדן" שם הייתה מסורת מיוחדת של לבוש מסורתי, שפה מקומית ייחודית ומנהגים מיוחדים שהיו שייכים לקהילה שלנו בלבד. כשהתגבשנו בהחלטה לעזוב את המעברות הביאו אותנו לאדמות ליד טירת יהודה ופתח תקווה, היה שם כפר ערבי נטוש ממלחמת העצמאות ואמרו לנו שבמקום הזה יוקם המושב שלנו.

ברקת בשנת 1954 עברו כל חברי הקהילה שלנו מהמעברה ברחובות למושב החדש ברקת. בבית הספר היסודי לא היו תלמידים רבים ולמדנו כולנו יחד - בנים ובנות בכל הגילאים. בנוסף לבית הספר היה לנו גם "חידוד" בו לימד

כפר תפוח בשנותיו הראשונות

טופל לטעם אזוריאל וורטאל טולאנא

היום היישוב מתפתח, נבנות שכונות חדשות, גני הילדים מלאים והשמחה בשמיים.

יישובים-שכנים-חדשים במשך השנים קמו סביבו יישובים חדשים ואנו כמו האח הגדול והמנוסה השתדלנו לעזור ככל יכולתנו להתיישבויות החדשות. כשגרעין אלון מורה עלו באחד מהניסיונות שלהם לגבעות רוג'יב (ליד איתמר של היום) הגענו לחזק אותם והבאנו מצרכים. בשלב מאוחר יותר כשהוקם היישוב רחלים הגיעה גאלה כהן וקראה לנו להתעורר ולעזור בהקמת היישוב החדש וכך נרתמנו פעם נוספת לעזרת חברינו, הגברים היו הולכים ברגל בשבתות כדי להשלים מניין בתפילה ואילו הנשים הגיעו עם מרקים מפנקים להיאחזות הצעירה, כך גם היה כשהוקם היישוב נופי נחמיה וכך זכינו להיות שותפים.

במקום הראשון! גדלנו לתוך תקופה בה כל דבר ושינוי שעשינו היה חלוציות, היינו המייסדים של הכל סביבנו, הכיתה הראשונה במושב, בית הספר הראשון, המדריך הראשון, החתונה הראשונה במשפחה והיישוב החדש והראשון שלנו. החיים היו מלאים בהתחלות חדשות. במשך השנים שימשתי בתפקידים ציבוריים רבים ביישוב ובכל עניין השתדלתי למלא את הצורך בצורה הטובה ביותר. כאשר עזבתי את תפקידי במזכירות והעברתי את האחריות לדור ההמשך הבטחתי להם ולי כי אם אראה נסיגה ואפילו קטנה ביותר מיד אחזור לתפקידי. עד היום אני רווה נחת מעמלם ופועלם לקידום ופיתוח היישוב. נעמי אשתי התחילה את עבודתה בשנת 1978 בגן הילדים ביישוב בקרוואן קטן עם שבעה ילדים והיום באותו התפקיד אך עם מספר רב של ילדים בגן נאה ומטופח, זוהי גאולתנו. בכל ט"ו באב כאשר מתקיימות החגיגות להקמת היישוב הלב שלנו מתמלא ברגשות שמחה ותודה על הזכות שניתנה לנו להיות שותפים במקום שכזה. היישוב הזה הוא כמו ילד בשבילנו, וכמו כל ילד מתבגר עברו עלינו גם תקופות יותר מורכבות של התגבשות וברור וברוך ה' היום ההרגשה היא שעלינו על דרך המלך ומכאן נמשיך רק לצמוח ולשמוח.

אותה העדה, מדברים באותו המבטא ומבינים איש את רעהו. החברים והמשפחה שנתרו בברכת תמכו מרחוק אך בחיי היום יום אנו אלו שנאלצנו להתמודד עם הקשיים ובסוף היום גם להתכנס ולמצוא את הפתרונות. הייתה בעיה קשה עם הגנרטור שסיפק לנו את החשמל, לעיתים קרובות נגמרה אספקת הדלק וכל החשמל שלנו נעלם כלא היה, כך היינו מחכים לפעמים במשך כמה ימים עד שהביאו שוב דלק והגנרטור חזר לתפקד. הקפדנו למלא את מכלית המים כדי שמים לא יחסרו לתושבים וכאשר הגיעו משפחות נוספות קיבלנו באירוע מיוחד מיכל אכסון גדול יותר לשימוש היישוב. ההתפתחות הייתה איטית ועמדנו על מספר של 73 משפחות למשך המון שנים. בשלב זה התכנסה המזכירות והוחלט על חיפוש של גרעין נוסף שירצה להגיע להתיישב עמנו וכך הגיעו חברי קבוצת "כהנא". התוספת הזו נתנה ליישוב רובד נוסף שלא הכרנו קודם. הגיעו משפחות עם אופי שונה ופתאום נצרכה התחשבות במגוון התושבים. בנוסף לפרויקט הזה החליטו חברי היישוב הצעירים לתרום את חלקם בכך ששיכנעו כל אחד חבר אחד שיגיע לגור ביישוב ואכן כך לאט לאט הגיעו משפחות נוספות ליישוב. הקרבה למכללה (היום האוניברסיטה) בארץ הוותיקה מוקד נוסף שהשקענו בו להבאת צעירים נוספים ואכן

ההתיישבות שלנו ועלינו במהירות לקרקע, בלי מים מסודרים, קווי חשמל ודרכים מסודרות לכלי רכב. ב-18 באוגוסט 1978 היה זה ערב ט"ו באב, חג האהבה של עם ישראל ואנו בשמחה נוספת חגגנו את העלייה ליישוב החדש. לפני העלייה כינסנו ישיבה של כל החברים וחילקנו את התפקידים המנהליים ביישוב כדי לעזור ביעילות של המקום, נבחרתי אני לתפקיד יושב הראש של מזכירות היישוב, בלי לדעת כלום על יישובים, על השומרון, על הקמה של מקום חדש, כך התחלנו לנהל ולהכשיר את היישוב למקום ראוי ומכובד למגורים קהילתיים.

החיים בכפר לצד היישוב הצעיר שלנו שוכן לו כפר ערבי, היה לנו חשוב לשמור על יחסים תקינים עם השכנים והשתדלנו בעניין הזה. כפר תפוח שלנו נקרא בשם זה משום שבסמוך אלינו נמצא "תל תפוח" שמוזכר בספר יהושע כאחד מהערים בגבול נחלות אפרים ומנשה וישנם אזכורים וממצאים ארכיאולוגיים נוספים של יישוב יהודי שהתקיים באזור הזה גם בתקופת בית המקדש השני. בשונה מהרבה יישובים חדשים שהוקמו במסגרת "גוש אמונים" אנחנו הגענו בצורה מאורגנת ומסודרת, כמעט מאושרת על ידי הממשלה. בימים הראשונים הגיע לבקר גם שר הביטחון, שמעון פרס וחיים בר-לב. בכל הזדמנות העברנו את הגדר כמה מטרים קדימה ובעצם קבענו בעצמנו את שטח היישוב. במפות הראשונות שהוגשו לנו היה השטח שלנו קטן בהרבה ממה שקבענו בפועל, בידיים שלנו, בכל מבנה שהרחיב את גבולות היישוב. עם הרחבת הגבולות התרחבו גם שטחי המשחק של הילדים וכבר בשנת 1978 הגיעו גם שתי בנות שירות מירושלים לתמוך ביישוב בתחילת דרכו והיו אחראיות על הפעילויות לילדים, הן כמובן עמדו במשימה זו בהצלחה רבה. ילדי היישוב העריצו את בנות השירות ונפשם נקשרה בנפשן.

מתרחבים! במשך כמעט כל העשור הראשון נשארנו בקבוצה מצומצמת של כ-30 משפחות, נוצר הווי מיוחד של קיבוץ משפחתי, רובנו בני

כפר תפוח כיום

טופל לטעם אזוריאל וורטאל טולאנא

אבא במלחמת ששת הימים עם חבריו החיילים

חזרנו שוב אליך

בימי ההתרגשות שלאחר שחרור העיר, ובשנים הראשונות לאחר המלחמה - שרנו את השיר. הימים חלפו. אבא כבר הלך לעולמו. גדלנו, התחננו, והשיר הלך ונשכח. 32 שנים לאחר המלחמה, נולד בירושלים הנכד - נווה. לכבוד בר המצווה של נווה, לפני כחמש שנים, ביקשו הוריו מאיתנו - האחים, להכין לבר המצווה שלו ברכה ירושלמית "בשם דמות" מהדמויות ששחררו את ירושלים, ולהגיש אותה לנווה לבר המצווה. אני כתבתי ברכה "בשם מוטה גור". דוד, אחי, כתב ברכה "בשם עוזי נרקיס". את הברכות הגשנו לנווה. דוד, איש יקר בעל נשמה ענקית, דור שמיני בירושלים, הלך מאיתנו לא מכבר, לפני כשלוש שנים, ממחלת הסרטן שהתגלתה בגופו מעט לאחר יום הולדתו ה-50, ועלה למרומים ביום הולדתו ה-51.

ביום ירושלים שלפני פטירתו של דוד - נזכרתי בשיר. שאלתי את דוד אם הוא זוכר את מילותיו. דוד זכר את הבית הראשון, זכר שהיה בית שני, וגם הזכיר משהו על זה שקיים בית שלישי שקשור לבר המצווה של נווה...

מחלתו ופטירתו של דוד, השכיחו ממני - ומאתנו - כליל את השיר. עד השנה. ביום העצמאות השנה ערכנו מפגש משפחתי בעיר נווה צוף שבבנימין - ונווה התבקש להביא את הברכה שכתב לו דוד לבר המצווה. גם סבתא התבקשה להתאמץ ולהזכיר לנו את הבית השני האבוד...

סבתא זכרה את מילות הבית השני, ונווה מצא והביא את הברכה שכתב לו דוד. בתוך הברכה המרגשת, מצאנו גם את מילות הבית השלישי האבוד.

הבית השלישי אותר ונמצא. דוד הוא שכתב בית שלישי, על השלמת השליטה בירושלים. על "הר הבית בידניו" - על הקמת הנווה. על חזרה לירושלים הבנויה. לפני פטירתו ביקש דוד מקרוביו "להרבות אהבה ושמחה בעולם". וכעת, כאשר מצאנו את מכתבו של דוד, אנחנו יכולים לשחרר לעולם את השיר, על שלושת בתיו.

השיר המלא באתר מתנחלות ברשת

למחרת הסתיימו הקרבות. אבא חזר שוב הביתה, ושוב לקח אותי איתו לטיול. עברנו דרך השוק של העיר העתיקה, בסמטאות צרות, ובין קונצרטינות שהיו פזורות. פתאום יצאנו מבין הבתים אל רחבה צרה, ומולנו - הכותל! הדבר היה מספר ימים לפני שצה"ל פינה את שכונת המוגרבים, שהגיעה עד למרגלות הכותל. ברגע הראשון קצת התאכזבתי! זהו הכותל? האם זאת ירושלים שאליה אלפיים שנה אנחנו כמהים ומתגעגעים? שניה לאחר מכן קלטתי את עוצמת המעמד. אבא, החזק והגיבור, פרץ בכבי של התרגשות. ואני נאלמתי. ברקע עדיין הדהדו קולות ירי בודדים של צלפים. רחבת הכותל הצרה הייתה מלאת חיילים וגם אזרחים שהחלו לצאת מהבתים. כולם נדבקו לאבנים, נשקו, בכו, ולחשו תפילה. וגם אני נצמדתי וביקשתי "שלא יהיו עוד מלחמות".

באותו זמן, בבית, ישבה אמא צביה אחוזה בהתרגשות שהורגשה בכל מקום בעיר המאוחדת, ויחד עם אחותי ניסו להוציא את התחושות אל הכתב. להביע את ההתרגשות במילים. בשיר משלהן. גם החדשות של סוף המלחמה התחילו להגיע. ובצד ההתלהבות על הניצחון האדיר ועל איחוד העיר, הגיעו גם הידיעות על הפצועים, ועל ההרוגים הרבים. הדהדו מילים חדשות: גבעת התחמושת, סמטת הדמים, רוקפולר, הפריצה אל העיר העתיקה... (במלחמת ששת הימים נהרגו 779 חיילי צה"ל, ירי זכרם ברוך). בדם ואש - חזרנו שוב לירושלים. שורה אחרי שורה יצאו המילים. מההתרגשות, מהמחשבות, אל הדף. הן כתבו, ולאט התחברו להן מילים. פזמון. וגם לחן. והמילים, מרגשות ועוטפות, תואמות לאווירת התקופה:

בדם ואש, בכאב ושכול, חזרנו שוב אליך, ירושלים, יקרת לנו מכל, ושיר מזמור ישירו לך בניך, לא נפקירך עוד לעולם, לא ננטשך עוד לנצח, כי לנו את מדור דור, קרן זיו ושפע אור.

היום האחרון למלחמת ששת הימים. אבא מגיע הביתה עם המדים המנומרים, כובע צה"ל אוסטרי על ראשו, תמו"ק עוזי תלוי על כתפו, ופניו עטורות בזיפי זקן בן חמישה ימים - ימי המלחמה. הביתה - לבית שלנו - שמקומו במורד רחוב בר אילן בירושלים, מאה מטרים בלבד מהגבול עם ירדן. הבית שספג במשך המלחמה מאות כדורים שפגעו בו ישירות בזמן שאנחנו בתוכו, ולקינח ספג שני פגזים שהתפוצצו בתוך הבית - בקומה שלנו, קומת הקרקע, במרחק שני חדרים מאיתנו, בעת שהצטופפנו יחד כל דיירי הבניין שלא היו מגויסים בחדר היותר רחוק מהגבול...

אבא היה צריך לדפוק הרבה זמן על דלת הכניסה. פחדנו לפתוח. לא ידענו מה קורה בחוץ. לאחר שהזזנו את הארגזים והרהיטים שחסמו את הכניסה, ראינו מולנו אבא מותש. אבא שלא ישן כבר כמה ימים ולילות, אבל פניו היו מאירות. "שחררנו את הר הבית", הכריז אבא. "ירושלים מאוחדת שוב!"

כמו חשמל - אחזה התרגשות עצומה בכלום. באופן ספונטני התחלנו לשיר את "ירושלים של זהב", השיר שרק בשבועיים האחרונים שלפני המלחמה התחיל להישמע ברדיו ברחבי המדינה, וכעת הפך להימנון המלחמה... למרות מחאותיה של אימי, לקח אותי אבא - ילד בן שבע - לגג הבניין בו גרנו. משם צפיתי יחד עם אבא על מטוסי המירז' - הרכש הצרפתי האחרון שלנו, יורדים ומפציצים באזור הר הצופים ואוגוסטה ויקטוריה. אזור שנמצא לא רחוק מאיתנו, אזור בו שיירות שלנו, שהיו צריכות להגיע למובלעת האוניברסיטה העברית בהר הצופים, הותקפו וכל אנשיהן נהרגו. הסיוור הסתיים. חזרתי לחדר האפל, ואבא חזר למלחמה.

אבא בפתיחה של מערת המכפלה

מה יקרה

שישי | 2 ביוני

השקת המרכז ללימודי משפחה באלקנה / ד' בסיוון 29 במאי

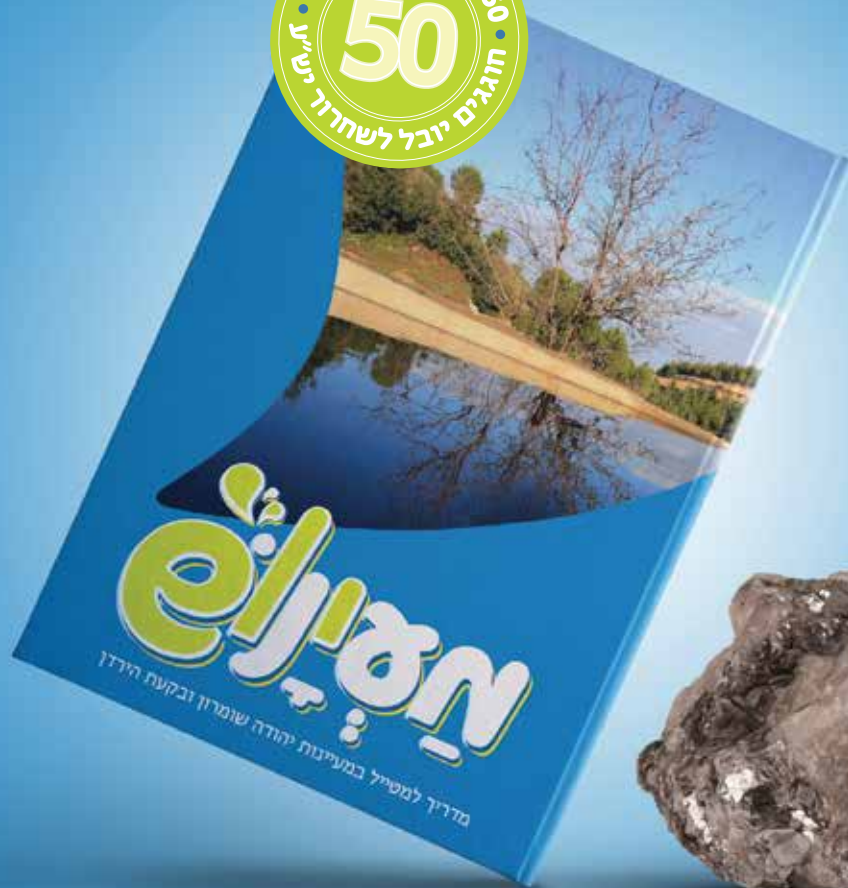
המרכז ללימודי משפחה במכללת "אורות ישראל" באלקנה יושק השבוע. המרכז יעסוק באתגרי המשפחה בדורנו ויציע לציבור למידה והדרכה בכל נושאי המשפחה. באירוע ההשקה יערכו סדנאות, רב שיח בנושא והצגה של תיאטרון "לחישה". משתתפים: חה"כ שולי מועלם-רפאלי, הרב ד"ר אברהם ליפשיץ, הרב אלישע אבינר, הרבנית ד"ר חנה קטן ועוד. בשעה 13:30. במכללה. לפרטים: www.orot.ac.il

רמי קלינשטיין בגוש עציון / ח' בסיוון 2 ביוני

רמי קלינשטיין, מהאמנים והמבצעים החשובים והמוערכים בישראל במופע "טריו" עם שירים חדשים, לצד מיטב להיטיו הגדולים מתוך 30 שנות יצירה. בשעה 21:00 באולם מתנ"ס גוש עציון. מחיר: 45 ₪. לפרטים והרשמה: www.matnasetzion.com

חגיגות היובל לשחרור קרית ארבע חברון / ז' בסיוון 1 ביוני

החגיגות יערכו במעמד נשיא המדינה מר ראובן ריבלין ובשעה 19:00 תתקיים הופעה מיוחדת של שלומי שבת מארח את ישי ריבו באצטדיון העירוני. פסטיבל יובל ענק ברחבי העיר החל מהשעה 15:00 שיכלול מיצג אינטראקטיבי, הרכב הנוער, כנס מחקרי חברון, השקת גלריית אמנים מקומיים ועוד.

לאוהבי הארץ ספר חובה שאסור לפספס

מחיר מבצע לרגל ההשקה 20 ש"ח בלבד

לרכישה: 02-6211999 | www.yeshaclick.co.il

*עלות משלוח 5 ש"ח

מה קורה?

בשבת התארחו ביישוב גם להקת סולן, **הרב אליהו און** והפיטן **שמעון אילוז** בשירה אנדלוסית.

לחיים! בשבוע שעבר נערכה מסיבת פרישה חגיגית במיוחד **לחיים פוגל**, רכז ההתיישבות של אמנה **4**. לאחר 22 שנה בתנועת ההתיישבות אמנה ו-39 שנות עבודה ציבורית למען עם ישראל וארץ ישראל, פרש **פוגל** לגמלאות. באירוע, שנערך בהפתעה בכרם רעים הסמוך ליישוב נריה, נכחו משפחה, חברים וכן השר **אורי אריאל**, מזכ"ל אמנה **זאב זמביש חבר** יחד עם עשרות עובדי אמנה, יו"ר מועצת יש"ע **אבי רואה** וראשי מועצת יש"ע בעבר. בנוסף, התקיימה תכנית "חיים שכאלה" על חייו ופועלו של **פוגל** בהנחיית **אלידע בר שאול**, בליווי שירה ונגינה על ידי **צליל בירן**. מ"אמנה" נסמרו: "אנחנו גאים במובילי דרך כמו חיים, שרבים מתושבי יהודה ושומרון מוקירים לו תודה על עשייתו המבורכת ומאחלים לו הצלחה בהמשך הדרך".

משחקים אותה קבוצת הכדורסל נערים א' של אליצור הר חברון כבשה את המקום הראשון בליגה הארצית במחוז דרום ובכך הבטיחה את מקומה מעתה בליגה הלאומית **5**. זאת לאחר עונה מוצלחת עם עשרים ואחד ניצחונות והפסד אחד בלבד בעונה הנוכחית. במשחק הגמר שהתקיים בשבוע שעבר באולם הכדורסל ביישוב סוסיא בין הקבוצות מכבי קרית גת לאליצור הר חברון, שתיקן קבוצות בליגה הארצית, גברה הקבוצה הביתית על המתארחת בתוצאה 70:54. ראש המועצה **יוחאי דמרי** שהעניק את צלחת הניצחון לקבוצה אמר: "בשנת היובל להתיישבות עשתה קבוצת הכדורסל של המועצה היסטוריה והביאה כבוד גדול להר חברון, חרטנו על דגלנו במועצה לשאוף למצוינות בכל התחומים ואני גאה בהישג המדהים".

קבלו בברכה את חברי המחנה הציוני, "מאוד קל להזמין ולארך אנשים שמסכימים עם האידאולוגיה שלנו, אך חשוב לא פחות למצוא מכנה משותף אם אלו שלא מסכימים אתנו". בין הפגישות חשף ח"כ **הרצוג** כי סבו, הרב הראשי יצחק הרצוג תכנן להתגורר בגוש עציון אחר שיפרוש מתפקיד הרב הראשי לישראל, אלא שגוש עציון נפלה, התוכנית נגנזה, ומאוחר יותר זכה שיהיישוב משואות יצחק יקרא על שמו.

סטודנטים נושים שינוי חברי כפר הסטודנטים "ברון יחד" ע"ש רון נחמן ז"ל שבאריאל וגרעין בנות השירות אריאל, עברו בערב ל"ג בעומר בין המדורות של בני הנוער בעיר, שוחחו איתם, חילקו שתייה וממתקים ופקחו עין לוודא שבני הנוער אינם חשופים לסיכונים. החברים חזרו בשעות הקטנות של הלילה, לאחר לילה מספק במיוחד מבחינתם. הכפר באריאל הינו פרויקט ייחודי הפועל מזה כשנתיים בהובלת עמותת "יחד באריאל", תנועת הבוגרים של בני עקיבא ומפעל הפיס. במסגרת התוכנית כ-30 סטודנטים וסטודנטיות דתיים וחילונים, שוכרים דירות בשכונת רובע א' בעיר, מתנדבים ומפיקים אירועים למען הקהילה. החלה ההרשמה למחזור השלישי של הכפר בשנה הקרובה, לפרטים ניתן להיכנס לפייסבוק "כפר הסטודנטים אריאל".

בית אל חוגגת בשבת שעברה נערכה בבית אל שבת מיוחדת בסימן 40 שנה להקמת היישוב, ו-50 שנה לשחרור יהודה, שומרון וירושלים. השבת הייתה גדושה באירועים קהילתיים: קבלת שבת ותפילה ברוב עם, סעודת שבת עם אורח הכבוד הרב הראשי לישראל **הרב דוד לאו והרב זלמן מלמד** בהשתתפות הקהילה. בערב שבת העביר הרב הראשי שיחה לנוער, בה השתתפו כ-200 נערות ונערים מהיישוב. אירוע השיא של השבת היה סעודה שלישית מרכזית עם הרב הראשי וכל מקהלות החזנים בהשתתפות מאות מהתושבים. בשיר והודיה שר הקהל יחדיו שירי

מוצאים את האוצר ביום שלישי ערכה מועצת יש"ע סיור למנכ"ל משרד האוצר **שי באב"ד** במועצה האזורית גוש עציון ובאפרת יחד עם ראש המועצה **שלמה נאמן** ומנכ"ל מועצת יש"ע **שילה אדלר** **1**. הסיור החל ביישוב גבעות, שם שמעו המשתתפים מגוף ראשון על השילוב החשוב של אנשים בעלי צרכים מיוחדים בקהילה היישובית על ידי העסקתם ביישוב ובמגורים. לאחר מכן הגיעו המשתתפים לכפר עציון, שם צפו בחיזיון שמשותף במאורעות מרכזיים בתולדות העם היהודי באזור מימי קדם. בנוסף, התקיימה ישיבה מיוחדת במועצה המקומית אפרת יחד עם ראש המועצה וראש דסק חו"ל של מועצת יש"ע **עודד רביבי**. בהמשך, יחד עם ראש מועצת הר חברון **יוחאי דמרי**, הוצג למשתתפי הסיור האבסורד הביטחוני של הכביש המרכזי הקיים בגוש והפקקים שתושבי גוש עציון נאלצים לעמוד בהם. אחד הפקקים המרכזיים נמצא ממש בתוך הכפר אל ערב שם מתרחשים אירועים ביטחוניים, ביניהם זריקות אבנים שמסכנות את חי התושבים. מנכ"ל מועצת יש"ע **שילה אדלר**: "הביקור של מנכ"ל משרד האוצר הוא ביקור חשוב שמראה את המציאות בשטח ואת החשיבות של שינוי מהיר לטובת תושבי מדינת ישראל. עם מלאת יובל שנים לחידוש ההתיישבות, כאשר כפר עציון היה החלוץ בחזרה לחבלי יהודה ושומרון, הגיע הזמן לחזק את ההתיישבות בגוש עציון ובכל מקום".

הרצוג-רביבי-נאמן סיעת המחנה הציוני ביקרה בסוף השבוע שעבר במועצה המקומית אפרת ובגוש עציון, כחלק מיוזמה פנימית של הסיעה לביקור יישובים בכל רחבי הארץ **2**. במהלך הביקור נפגשו חברי הכנסת שהגיעו לביקור, ובניהם יושב ראש האופוזיציה חבר הכנסת **יצחק הרצוג**, עם ראש מועצת אפרת **עודד רביבי** וראש מועצת גוש עציון **שלמה נאמן**. רביבי אמר לאחר הביקור כי תושבי אפרת

עורך: אלנתן זכריה **פרסום מודעות:** נדב מלכה 052-5665052 nadav@myesha.org.il
הפצה: מקור ראשון - יוסי 052-8908518 **עיצוב:** מ. פלדמן, תקוה דגן
תמונות: זוהר אלקיים, מירי צחי, רן דהן, ברק שקד **הפקה:** יש **שחר הפקות** בע"מ
לתגובות: perla@myesha.org.il אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

המוציא לאור: **מועצת יש"ע**
מועצת היישובים היהודיים רמת הגולן 55, ירושלים
ביהודה שומרון וחבל עזה טלפון 02-6211999 פקס 02-6516662
www.myesha.org.il